

и не ще можж да забравжтъ никога добрытъ му и похвалны заслуги“. За сжшто говори и малката пѣсень, озаглавена „Песень, съчинена презъ 1860 г. за даскаль Добри като учителствува въ Ямболъ“, която ямболци му съчинили, когато напушталъ града:

Ямболе граде, не тъжи милий!
Учител славни, господин Чинтол,
В науки мъдър и с важен титол
С голѣма скромност Бога погледна
И от сѣ сърдце му се помоли:
Богъ да поживи папа Филипа,
А че залита денем и нощем,
За да съгласи млади и стари,
За да повика калфи и майстори,
За да съградят новичка школа —
В нея да се учатъ мжжкаго пола,
Втори учител пак от Одеса.
Ямболе граде, не тъжи милий,
Че ни остави учител славний Госпѣдин Чинтол.

Чинтуловъ наново учитель въ Сливенъ. — Макаръ да го канили съ голѣма заплата отъ Ямболъ и Стара-Загора, Чинтуловъ предпочтель родния си градъ. Съ писмо отъ 18 мартъ 1861 година. Клуцохорската община (Сливенъ) го моли да стане главенъ учитель въ тѣхното училище. За сжшто го подканва и приятельтъ му Р. В. Мирковичъ. Той приель поканата и подкача наново да учителствува въ Сливенъ. Първата година е главенъ учитель въ Клуцохорското училище, а на следната година, следъ като сключва съгласително на 22. VIII. 1862 г. за три учебни години, Чинтуловъ се прехврля и поема управлението на всички сливенски училища. Но, за да не бжде обезпокояванъ и спѣванъ въ училищната си работа, както по-рано, поискълъ изрично да се отбележи въ съгласителното: „ . . . безъ да имать право настоятелитъ или други нѣкой да се мѣси въ управлението, освенъ когато учительтъ поискъ тѣхното съдействие“. Следъ завѣршването на тритъ учебни години, Чинтуловъ продължилъ ржководенето на училищата въ Сливенъ почти до Освобождението, съ малко прекъжсане по време на участието му въ народния църковенъ съборъ. Увлѣченъ въ своята любима училищна работа, Чинтуловъ продължава педагогичната си дейность, която, както преди, давала добри резултати. Училището цѣвтѣло, обръщало вниманието на всѣки просвѣтенъ българинъ и съ своя напредѣкъ привличало все по-голѣмъ брой ученици.